

VYVOLENÍ KORNELIA A JEHO PŘÍBUZNÝCH

Sk 10:44-48

S životem se pojí nepřehledné množství voleb. Volíme si životního partnera, zaměstnání, místo, kde budeme žít, přátele, s nimiž se budeme stýkat, druh zábavy, které se chceme věnovat, kam pojedeme na dovolenou a desítky a stovky dalších voleb – těch významných, které určují naše další životní směřování typu, koho si vezmeme nebo čím budeme, až po ty naprosto banální, ze kterých se ale skládá naprostá většina naší obyčejné každodennosti: jakou knížku vezmeme do ruky, co vybereme z televizního programu, co připravíme k snídani nebo jaký druh zmrzliny ochutnáme. Život je volba, připomínám si pořád dokola: „nemůžeš mít v životě všechno! Rozhodnul ses pro jedno, tak nemůžeš mít druhé.“

Život je bezesporu širokou škálou voleb, ze kterých můžeme vybírat, přitom jsou ale také věci, které předmětem naší volby nejsou. Nevybíráme si komu, kdy a kde se narodíme, tudíž není naší volbou ani většina povahových vlastností, schopností a předpokladů, vrozených inklinací a založení, které jsme obdrželi prostě tak, že jsme se narodili konkrétním rodičům za okolností, které nám byly dány zvnějšku.

Ježíš v Janově evangeliu říká těm svým: „*Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás.*“ Protože se určitě považujeme za „ty Ježíšovy“ je to výrok o nás: „*Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás...*“ A já se vás dnes ptám: „*Zakoušíme ve vztahu k Bohu a ve vztahu k Ježíšovi vědomí vyvolenosti?*“ Myslím, že většinou na to jdeme opačným směrem: „*rozhodl jsem se pro Ježíše, dal jsem své srdce Ježíšovi, vybral jsem si Krista, zvolil jsem si život víry...*“ – tak mluví, nebo alespoň slyším mluvit naprostou většinu křesťanů a sám sebe přistihují, že je to i můj způsob uvažování: „*vyznal jsem Krista, přijal jsem Ježíše jako svého Pána a Spasitele.*“

Ale ten Ježíš, kterého jsme mi učinili předmětem své volby, to však vidí docela jinak: „*Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás...*“ Když šel Ježíš judskou zemí, potkával desítky, stovky lidí a neoslovil každého. Okolo mnohých prošel a šel dál, vyvolil jenom některé (svých 12) a těm pak řekl, aby šli a nesli ovoce a jejich ovoce aby zůstalo. To je přece slovo i o nás: „*nevím proč, ale zrovna u mne se Ježíš zastavil, zdržel se se mnou, šel se mnou kus cesty a už zůstal*“ – vyvolil si mně, možná proto, že jsem větší hříšník než ti druzí, možná proto, že jsem víc nemocný, nežli ti, kteří lékaře nepotřebují a proto si je Ježíš může dovolit minout.

Nejspíš to nevěděl ani Petr, proč si ho Ježíš vybral, nebo celník Matouš Lévi, nevěděl to ani farizeus Saul, který spěchal do Damašku, přesto, do života každého z nich vstoupil Ježíš a už v něm zůstal. Rozvzpomeňme se právě na tohle, až zas budeme někde někomu vykládat o tom, jak jsme se ve svém životě rozhodli pro Krista, jak jsme ho přijali za Pána, jakoby to všechno bylo o tom, že my otevřeme dveře a pozveme Ježíše dál – jen ať přijde na návštěvu, vždyť jsme právě vysmejčili a pověsili čisté záclony, tak ať se přijde podívat, jak je to u nás hezký!

Ono to vypadá velice zbožně takové ty řeči o tom, jak jsme uvěřili, jak jsme poznali, že Ježíš je ta cesta, pravda i život a že nikdo nepřichází k Otci než skrze Něj. No, a ti, kteří to na rozdíl od nás nepoznali, ti mají smůlu, protože jsou, řečeno slovy Písma, na cestě do záhuby, zatímco my jsme ti, co se vezou v nablýskané káře, totiž v Kristu a řítí se po dálnici přímo do Božího království. Pozor však, ať v té nadsvětelné rychlosti vlastní víry neztratíme to podstatné, a sice, lásku ke druhým lidem. Nebyli bychom první ani poslední zbožní, kterým se to stalo. Po cestě z Jeruzaléma do Jericha jich šla pěkná řádka a některým z nich barometr víry také ukazoval přímo do nebe, přesto dal Ježíš za příklad Samařana a ne je. Nejspíš proto, že věděl, že vyvolený není člověk pro to, že se sám tak rozhodl, nebo pro to, co umí, jak je dobrý, jak je zbožný, ani pro to, že stojí na té správné straně, ale pro lásku, kterou je schopen nezištně nabídnout druhému člověku. Ne tak, že musí, nebo že je to od něho očekáváno, ale proto, že se dokáže pohnout soucitem. Soucit, který se rodí ze zjištění: „*Darem jsi dostal, darem dej dál!*“

Když přijmeme, že víra není výslednicí našich zásluh, ani výrazem našich mimořádných kvalit, ale naopak znamením toho, jak moc právě my potřebujeme, být od Boha zachráněni, povede nás to i k větší lásce ke druhým a tomu kýženému „odhlédnutí“ od sebe samotných směrem k těm, kterým můžeme být nablízku. Když Ježíš hovoří k učedníkům a říká jim o jejich vyvolenosti, nabádá je, aby šli a nesli ovoce, které v nich zůstane. V tom Ježíšově přikázání je přítomná dynamika. Oni se nemají zavřít sami do sebe, do své zbožnosti vyvolených, ale jít dál a nést ovoce, které zůstane: jít, nést a zachovat – to všechno jsou poměrně namáhavé procesy vyžadující aktivní spoluúčast těch, kteří se na nich podílejí.

Ježíš zakončuje své slovo k učedníkům jednou z vykladačsky nejobtížnějších vět o tom, že *„začkoli budou prosit v jeho jménu, Otec jim to dá“*. Tento příslib ale musíme chápat v celém jeho kontextu a tím je Boží, nikoliv lidská vyvolenost. *„Ne vy jste vyvolili Krista, ale Kristus vyvolil vás“*. Pokud prosí „začkoli“ ten, kdo si sám vyvolí, pak i jeho prosba „začkoli“ je jen vyjádřením jeho volby, jeho prosby a jeho vůle. Ale ten, kdo je vyvolen, kdo je díky tomu pohnut soucitem, kdo byl větší hříšník než jiní, kdo byl více nemocen a proto za ním přišel Lékař těla a Spasitel duše, ten prosí vždycky se slovy veliké pokory, vděčnosti a přáním: *„Bud' vůle tvá“*. Ten se nemůže splést v tom, že by si přál něco, co by jeho Pán nechtěl. Protože i když se splete, je stále připraven měnit svá rozhodnutí podle vůle Nejvyššího, korigovat své cesty podle Jeho GPSky a jít v jeho stopách. Ne ten, kdo si sám zvolil Krista, ale ten, kdo byl Ježíšem zvolen, má právo Božích dětí přát si, prosit, modlit se a dostat to, zač prosí.

Naše malá víra, mdlá modlitba a slabá vytrvalost v modlitbách je způsobena tím, že nemáme pokorné vědomí Božích dětí. Stále jen zdůrazňujeme, že my jsme si vybrali Jeho, ale On říká: *„Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás“*. A to člověka staví do úplně jiné víry, jiné roviny, a jiného vztahu k nebeskému Otci. *„Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás!“* Z tohoto vědomí se rodí spoluúčast v procesu jít s Kristem, nesení a zachování dobrého ovoce a v posledku i přikázání lásky jednoho ke druhému.

Proč nám Otce nedává, oč ho prosíme ve jménu Ježíšově? Protože málo známe Jeho vůli, málo víme o tom, kým doopravdy před Bohem jsme, co Bůh musel obětovat, aby nás vykoupil a protože málo milujeme jeden druhého. Bůh by mezi námi dělal mnohem větší věci, kdybychom se měli alespoň o trochu víc rádi. Uvidíte, jak se věci začnou hýbat, když budeme víc pronikat do Boží lásky. *„To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás...“*

Večeře Páně je jen malou připomínkou toho, jak drazí a vzácní jsme v Božích očích. Jak moc si nás Bůh zamiloval. Jak moc chtěl, abychom se dostali do jeho království. Skutečnost je mnohem větší než Večeře Páně. Je napsána v dopise *Ef 2:4-13* *„Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, již si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtvi pro své hříchy. Milostí jste spaseni! Spolu s ním nás vzkřísil a spolu s ním uvedl na nebeský trůn v Kristu Ježíši, aby se nadcházejícím věkům prokázalo, jak nesmírné bohatství milosti je v jeho dobrotě k nám v Kristu Ježíši. Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit. Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvoření k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil. Pamatujte proto vy, kteří jste svým původem pohané a kterým ti, kdo jsou obřezaní na těle a lidskou rukou, říkají neobřezanci, že jste v té době opravdu byli bez Krista, odloučení od společenství Izraele, bez účasti na smlouvách Božího zaslíbení, bez naděje a bez Boha na světě. Ale v Kristu Ježíši jste se nyní vy, kdysi vzdálení, stali blízkými pro Kristovu prolitou krev.“*

Na začátku jsme četli biblický text o Korneliově a jeho příbuzných a zatím o něm nepadlo ani slovo. A ani nepadne. To, co se stalo v Korneliově domě, nepotřebuje výklad. Ani Petr to ostatním apoštolům nevyloží. Není co vykládat. Prostě se Bůh, bohatý ve svém milosrdenství, rozhodl Kornelia a jeho blízké pokřtít svým Duchem svatým. Vyvolil jej. Petr neví proč, ale ví, že se to stalo. Je co přijmout a je z čeho se radovat. I nás přijal. I my se radujeme. Neboť je psáno: *„Sám pak náš Pán Ježíš Kristus a Bůh náš Otec, který si nás zamiloval a ze své milosti nám dal věčné potěšení a dobrou naději, nechť povzbudí vaše srdce a dá vám sílu ke každému dobrému činu i slovu.“* 2 Te 2:16-17 Amen